

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **W. P.** ,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 listopada 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 19 grudnia 2017 r. sygn. akt II AKa 281/17,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z 30 maja 2017 r. sygn. III K 93/16,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku W. P. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. odmowa wniosku o wznowienie procesu ignorującego tzw. przymus adwokacko – radcowski ma miejsce, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”. Taka sytuacja zachodzi, gdy we wniosku w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do krytyki dotychczasowego postępowania, zwłaszcza dokonanej oceny materiału dowodowego, który legł u podstaw orzeczenia skazującego. Tak właśnie postąpił W. P. , sprowadzając swoje wywody do polemiki z ustaleniami

faktycznymi, które zostały poczynione w głównej mierze w oparciu o – jego zdaniem – fałszywe relacje świadków – R. K. i A. S. . Podkreślając, że nie dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, zaprezentował odmienną optykę w zakresie interpretacji poszczególnych dowodów i ustaleń stanu faktycznego.

Twierdzenia skazanego żadną miarą nie mieszczą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania karnego określonych w art. 540, art. 540a i 540b k.p.k. Nie jest nią w realiach niniejszego postępowania także uwypuklona kwestia popełnienia przez funkcjonariuszy policji z Komendy Powiatowej w J. przestępstwa, polegającego na stosowaniu wobec niego niedozwolonych metod przesłuchania, w tym przemocy fizycznej i psychicznej, efektem czego miało być wymuszenie na nim przyznania się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Wniosek o wznowienie postępowania oparty na podstawie *propter falsa*, dla swojej skuteczności, zgodnie z przepisem art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 541 k.p.k., wymaga aby wnioskodawca nie tylko wykazał to, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ale nadto zobiektywizował fakt popełnienia domniemych czynów zabronionych przez wskazane osoby podczas i w związku z przestępstwem przypisanym sprawcy, prawomocnym wyrokiem skazującym (art. 541 k.p.k.) lub orzeczeniem wskazującym, że rozstrzygnięcie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k. Przepis art. 541 § 2 k.p.k. wyraźnie stanowi bowiem, że wniosek o wznowienie postępowania oparty na podstawie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego. W przedmiotowej sprawie skarżący nie wykazał, by tego rodzaju orzeczenie kiedykolwiek zapadło.

Oceniając wniosek z uwzględnieniem powyższego, jego oczywista bezzasadność jawiła się na pierwszy rzut oka, gdyż poza prezentacją pozostającej w opozycji do ustaleń przyjętych za podstawę skazania interpretacji poszczególnych dowodów i negowaniem własnego sprawstwa nie zostały w nim podniesione żadne okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do

rozpatrywania w kontekście przesłanek wznowieniowych. Tymczasem celem postępowania wznowieniowego w żadnym wypadku nie jest weryfikacja oceny dowodów, ustaleń faktycznych, czy sprawstwa i winy, lecz zbadanie czy w sprawie ujawniły się ściśle określone okoliczności odpowiadające normatywnym podstawom wznowienia postępowania sądowego. Skoro nie wystąpiły, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ał]